

sig sin Forsørgelsespligt. Det forstaar jeg ikke. Dersom han betaler den Hjælp, der er hved, saa maa han jo dermed være fri for Fattigvæsenet, saa høre de Forpligtelser og Baaud op, som være en Følge af, at han havde modtaget Fattighjælp. Det er den almindelige Regel, at naar Fattighjælp refunderes, saa er den Historie forbi. Hvad det andet skal sige, der staar, har jeg aldrig kunnet forstaa, men maaske jeg kan faa en Besvarelse af, hvorledes det skal forstaaes, men foreløbig har jeg i alt Fald tilladt mig at foreslaa, at dette udgaar. Jeg kommer saa tilbage igen til Vædringsforslaget paa Blad Nr. 111 under Nr. 4, som jeg tidligere har omtalt. Naar der er foreslaaet i dette Lovforslag, at der skal hved tvungen Hjælp af den paagældende til visse Personer, saasnart han ikke tilbørlig opfylder sine Forpligtelser mod disse Personer, som han er pligtig til at forsjøge, saa maatte man vente, at det var sagt, hvem der skal begære en saadan Betaling. Hvem er den, som skal paastaa, at den paagældende ikke tilbørlig opfylder sine Forpligtelser eller overhovedet er forpligtet, hvem skal gøre dette gældende? Men dette indeholder Lovforslaget ikke noget om. Der staar i § 13 — men det har Udvalget foreslaaet skal udgaa — at den Hjælp, som hved i Henhold til § 11, kan kun forlanges af det Fattigvæsen, som har maattet understøtte den vedkommende. Da § 11 nu omhandler den Forsørgelsespligt, som vedrører Liden efter det attende Aar, og der derfor gives den særlige Regel i § 13, at den kun kan gøres gældende af det Fattigvæsen, der har maattet understøtte den paagældende, maatte man slutte i modsat Retning og tro, at de andre Forpligtelser, som omhandles i Lovforslagets første Paragraffer, indtil §§ 8 og 9, maatte den paagældende forsørgelsesberettigede selv kunne paatale. Ja, den ærede Indenrigsminister nikker og bekræfter, at det ogsaa er Meningene, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at disse Personer med Undtagelse af Hustruen, som omhandles i § 2, ere allesammen umyndige Børn (Indenrigsministeren: Børgere!). Ja, det bruges ikke at have Børgere, saa længe Forældrene leve. Det er Børn, som enten ere fødte i Egteløbet, altsaa Egteløernes fælles Børn, eller Stedbørn eller Adoptivbørn, eller lige overfor Mødrene uægte Børn. Kort sagt, det er allesammen umyndige Børn under 18 Aar. Det var altsaa dem, der skulde paatale, at de ikke bleve ordentlig forsjøgede af den, der er pligtig dertil, og skulde gøre deres Ret gældende, vel sagtens ved at henvende sig til Øvrigheden, saaledes som Lovforslaget er affattet, men nu sagde

den meget ærede Minister for et Øjeblik siden: De have Børgere, der kunne optræde for dem, men det er ikke almindeligt, at Børn, som have Forældre, tillige have Børgere. Forældrene ere som bekendt fødte Børgere for Børnene. Skal der indsættes andre Børgere, maa det være til et ganske særegent Brug, og der maa gøres ganske særegne Skridt dertil. Jeg tror altsaa ikke, at man kan gøre dette gældende. Jeg kommer saa tilbage til Vædringsforslag under Nr. 4. Det forekommer mig, at lige overfor disse forsørgelsesberettigede maa rigtigst den samme Regel gælde, som Udvalget har foreslaaet med Hensyn til Hustruens Forpligtelse, nemlig den, at det kun er det Fattigvæsen, der understøtter, som kan paatale, at et Underholdningsbidrag skal hved, og træffe de videre Foranstaltninger efter Loven, som det maatte finde fornødent. Det er dog altsaa galt, forekommer det mig, om Hustruen, der lever sammen med Manden — det er Forudætningen efter Lovforslaget — kunde komme og klage til Øvrigheden over, at Manden ikke gav hende tilstrækkelige Husholdningspenge, og Øvrigheden saa kunde sige, at han skulde give mere og sætte ham paa Vand og Brød, dersom han ikke gjorde det. Den Slags Ting kan dog virkelig ikke gaa an. Betingelsen maa være, at Fattigvæsenet maa træde til og maa kunne fordre refunderet, hvad det har maattet hved, saa snart der er en forsørgelsespligtig, som skal betale, men anderledes tror jeg ikke, man kan stille Forholdet, naar man ikke skal komme til fuldstændige Urimeligheder. Som jeg allerede tidligere har nævnt, vilde jeg meget holde paa og mene, at det er tilstrækkeligt, saasnart man indskrænker sig til at give disse Fordringer om Forsørgelse en Udpantningsret, men jeg har dog tilføjet i Vædringsforslaget: „Dog med den i Lov om Konkurs af 25de Marts 1873 § 161 indeholdte Begrænsning“, og jeg skal sige, hvad det gaar ud paa. Den almindelige Regel, naar man gør Udlæg og Udpantning — det er det samme, om det er Udpantning eller Udlæg efter Dom — er den, at man kan holde sig til den paagældendes Gods, hvorfra der saa i Konkurslovens § 160 er gjort visse Undtagelser med Hensyn til en Værdi af 10 eller 30 Daler, som den paagældende kan forbeholde sig at udtage, alt eftersom han er Familieforsørger eller ej, men saa indeholder § 161, første Stykke, endvidere den Regel, at man ikke kan gøre Udlæg i, hvad den paagældende har til Gode i Løn; man kan ikke lægge Beslag paa hans Løn, for saavidt denne Løn ikke er fuldt fortjent og forfalden til Udbetaling; men derfor indeholder § 161, andet Stykke,